

Szerkesztővel értekezni lehet mindennap 11 és 12 óra között. — A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény Margitai József szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischel Fülöp könyvkereskedése. Ide küldendők az előfizetési díjak nyiltterek és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számíttatnak.

MURAKÖZ

MAGYAR ÉS HORVÁT NYELVEN MEGJELENŐ TÁRSADALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

A „Muraközi tisztai önszegélyző szövetség”, a „Csáktornyai takarékpénztár”, a „Muraközi takarékpénztár” sat. hivatalos közlönye.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 ft
Fél évre 2 ft
Negyed évre 1 ft
Egyes szám 10 kr.

Hirdetések még elfogadhatnak:

Budapest: Goldberger A. V. és Eckstein B. hird. irod. Bácsban: Schalek H., Dukas M., Oppelk A., Daube G. L. és társánál és Herndl. Brünben: Stern M.

Nyilttér petitsora 10 kr.

A társaskör ügyében.

Több mint tíz év óta halljuk hivatott egyénektől ilyen őszi időtájban: hogyha vége lesz a szüretnek, akkor majd lehet valamit tenni az ideiglenesen nyugugalomba vonult polgári egyesület aktiválása érdekében. Szüret után — azt mondják — mindenki (a szőlős gazda is) rendes foglalkozása után lát, az esték is hosszabbodnak s ilyenkor a közönségben inkább meg van a kedv s hajlandóság a kaszinó felélesztéséhez mint nyáron. Ez teljesen igaz, mert a hosszú őszi és téli estéken mindenki jobban érzi annak a sürkéségét, hogy családján és hivatalán kívül a társadalommal is gondoljon, mint nyáron, amikor a természet az ő örökös szépségeivel elég szórakozást nyújt az embernek.

Csak hogy nálunk Csáktornyan tavasszal, télen, meg nyáron egyaránt nem igen nagy az érdeklődés a kaszinó megalakulása iránt. S így egy évtized óta bárki, bármely időszakban állott is az ügy élére, az előértekezleten és az alakulást előkészítő bizottság megválasztásán túl nem tudott haladni.

Az előértekezleteken mindig volt elég közönség és elég érdeklődés, csak hogy ez az utóbbi számaláng volt, mely azonnal elaludt, mihelyt az értekezletnek vége lett. Egyiknek a helyiség nem tetszett, másik az időszakot nem találta alkalmasnak, a harmadik ezen a negyedik azon akadt fenn

Vagyis, ha versben akarnók megénekelni a kaszinó vajadását, ilyen formán zenghetne fűzfa-lantunk:

A kaszinó minek télen?!
Van elég bál!
És tavasszal? — Minden ember
Künn jár, sétál!

A publikum kertekbe megy
Ha jön a nyár,
S őszel?! — Fel a szőlőhegyre
Szüretre jár.

* * *
Kaszinó-ügy tehát hogy ál? —
Tavasszal séta, télen bál,
Nyáron át kert, őszszel szüret.
Kaszinózni így — nem lehet!

Régi, jó magyar közmondás, hogy „A nem akarásnak nyögés a vége!”

De félre a tréfával! Elég szomorú, hogy annyi intelligens ember nem tud egyesülni s nem tud egy polgári egyesület létrehozni. Kiseb helyeken, mint p. o. Perlakon, Alsó-Domborán, Alsó-Lendrán van hely, van egyesület, ahol a „haszon szörnyek” napenként találkoznak; csupán Csáktornya, mely nagy vidék központjával, kereskedelmi és szellemi empyreummal tartja magát, van arra kárhóztatva, hogy társadalmi élete pangjon. Csáktornya! ahol annyi hivatal, annyi intézet, virágzó kereskedelem, élénk forgalom van,

— nem tud kaszinót fenntartani Csáktornyan nincs hely, ahol ismerős ismerőssel találkozhatnánk; s nincs mód arra, hogy hazafias és emberbaráti eszméket megbeszélhessen.

Ez így nincs jól! A társadalmi élet szomorú stagnálásának eme nyilvánulása sok jóra való eszmének és sok nemes érdekeknek a megölője.

A helyiség kérdését hozzák fel sokan s ezen szeretnek megakadni legtöbben. Lehetetlen, hogy Csáktornyan — ahol annyi a vendéglő — ne lehetne találni egyelőre egy-két szobát a kaszinó céljaira! A „Hattyu”-vendéglő bérlője p. o. a kaszinóknak szívesen ingyen bocsájtaná rendelkezésére a tagok számára képest a nygtermet, vagy a díszterem melletti helyiséget. Ha 25 ember találkozik, aki akar kaszinót, akár egy hét múlva meg lehet nyitni kisebb helyiségben, s ha 50 egyén találkozik, a nagyteremben.

Nem hiszem hogy 50 egyén ne találkoznék Csáktornyan, aki velünk egyetért, s lehetetlen, hogy legalább 25 egyén ne érezné a kaszinó feltétlen szükségét.

Ha van Csáktornyan 25 egyén, akinek komoly szándéka kaszinót alapítani, e helyen kérjük: legyen szíves a lapok szerkesztőjének szóval vagy írásban értésére adni szándékát, hogy egy hét múlva az alakuló közgyűlést megtarthassuk.

A „Muraközi” tárczája

Isten veled.

Isten veled kis angyalom!
Int az óra, válni kell. . .
Bucsu csókért esdem hozzád
A hold halvány fényénél.

Boldogságom mindensége!
Szemed könnyezni látom. . .
Miért a könny szempilládon?
Egyetlen egy virágom!

Farkas Károly.

Elkésett fűrdőlevél.

Ira: Fűrgé Feri.

Hej! ha önök tudnák, mily nagyszerű ember az a derék Pali bácsi! . . . apropos! hiszen önök még nem is ismerik Pali bácsit. . .

Hát kérem szívesen egy felvidéki hozzánk szakadt öreg úr, ki hivatászerűleg Öfelsége a Király nevében bünteti a járás esküdt gonosztevéit. Olyan természetes athéti, hogy ma is beválnék — gárdistának.

Van neki egy udvari fiákere; savanyu ábrázatu, bánatos lérfi, kinek módisan körüli-teremtettézzett régi batárja kellő kényelemmel kecsegtet arra, hogy azon — közép-

európai — két és fél órai utat döcögés nélkül megtehesünk. — Lovai? . . . no már ezek a karakán tátoások — akár két sárkány — úgy repülnek. — Nem tudom igaz-e? azt mondják e paripákról, hogy Herman Ottó annak idején különös figyelemre méltatta. . .

Nos hát valamelyik délután azzal rontott be hozzám Pali bácsi, hogy másnap Topliczára megyünk.

Biz én nem nagyon szabódtam, pláne mikor megsejtettem, hogy az udvari fogaton fogunk utazni.

Mondhatom, érdekes egy kirándulás! . . . Hajnali öt órakor indultunk el. — A levegő éles és nyirkos volt. A vidéket még sűrű köd űlte. — Szóval már érezhető lett a küszöbön álló ősz hűvös lehelete.

Mikor a szennyes Drávához értünk, a nap szomorun kelt föl; éppen mint az álmból fölvert durcás gyermek. — Nem mosolygott, inkább pityeregni látszott. . .

Alig hagytuk el a csöndes Varasdot, már is hirtelen fölrobogtunk a kanyargós hegyi útra, melynek fölkaavart fehér pora kellelten fölhöbe borította koccsinkat.

Már-már sopánkodni kezdtünk kellemetlen helyzetünkön: midőn a pajkos Eolus gyors szellőt zúdított reánk.

Egyszerre föllélekítettünk, hisz az alkalmatlan porvendéget pár pillanat alatt a völgyhe sodorta s mi tele tódóval élveztük a tiszta, szabad léget.

Szemünk szerzte barangolt, még sem telt be a vidék változatos szépségével.

Hegy és völgy sietve szakadtak egymásba; innen és túl a sárgulni induló természet beteges szépsége tánczolt előttünk.

Az utolsó szőlők gazdag gerezdeket ringattak fonnyadt karjaikon, melyek csakugy roskadoztak az édes teher alatt.

Hát még az a sok csinos villa! Nyitott zöld zsaluon egy-egy viruló horvát szűz piros arca mosolygott reánk. Azt véltük, a paradicsomi Andalusia kies vidéke tárult föl előttünk s vad virágos képe tündérek tanyája lett. . .

Végre berobogtunk Topliczára.

Külseje díszes, de — néptelen volt.

Vendég alig néhány mozgott vagy pihent a rendezett parkban. . .

Nyomban reggelhez láttunk s már jóleleve azon tündötk: miképpen töltük el a napot? De a vélelten menten könnyűült rajtunk, mert egy régi ösmersőnkre bukkantunk, ki fiatalos szívvel fogadott bennünket.

Hej! pedig sok szigorú ősz vonult el szűrke feje fölött; s ő kezében karddal látta elviharzni a szabadságharcz tusát is.

N. Kanizsa főkapitánya bizony még most sem — öreg ur. Van vidám kedélye, élénk módora, ruganyos járása. . . mi kell egyéb? . .

Társas fűrdőt vettünk mi fölöttéb megeleventette lankát tagjainkat.

Innen a hiúság beocsalt a fodrász-terembe; a ki ujságotvasás nélkül pikáns birkéhez kíván jutni, az nyisson be ide. Oly pergő nyelvű csélesaport nem szűlt töböt a föld, mint ez a fiók — Starcevicus. Hogy valóban az onnan tudom, mivel rajongó lelkesedéssel szolt e szappanbuborékká lett nagyságról. És hogy okos lattyu lehet-mutatta az, hogy Istenben boldogult karfiarasa, a szarvasi borbély szótárát horvát nyelvre át-ültette.

A tudós mester műhelyéből rövid sétára keltünk.

Oly sok sikertelen felhívás és gyűlés után jogos lehetne kételyünk a siker felől; — mégis nem vesszük ki belőlünk a remény, hogy felszólalásunknak — melyet többek kérésére eszközöltünk — végre va- lahára meg lesz a kívánt sikere. Adja Isten, hogy úgy legyen!

Különfélék.

Finvezetés Kerpely Kálmán keszt- helyi gazd. tantintézeti segéd a debreczeni gazd. tantintézethez r. tanárrá, Nitmann Jenő a keszthelyi gazd. tantintézethez intézői segédé, Zöld P. Lajos zala-egerszegi napidíjas kékesi áll végrehajtóvá, Vörös Károly adóhivatali gyakornok-jelöltté, Gsteitner Sándor vasúti raktárnok Szom- helyre, Huzják Lukács pedig a szenci áll. polgári iskolához segédtanítóvá neve- zett ki.

Működési előadás. A helybeli negyelt javára tervezett színelőadás a jövő hó folya- mán fog megtartani. A Virágfakadás és A váróteremben cz. vígjátékokat fogják előadni: Zakál Nelli és Tercsi, Fehér Ella és Prusztz Paula kisasszonyok, továbbá Kollay Lajos, Grézli János, Fehér Jenő urak s Sommer Géza polg. isk. növendék.

Megbiás. Szigetel Antal ügyvédi kama- rai elnököt a közoktatásügyi miniszter Zala-Egerszeg város részére, miniszteri isk. látogatói teendővel bízta meg.

Ésköv. Weiler Ignác tapolczai bor kereskedő A.-Lendván oltárhoz vezette Lauf- fer Hermin kisasszonyt.

Hatonai ellenőrzési szemlék következő napokon tartatnak Csáktornyan: Cs és kir. közös hadsereg részéről a kőberhó 26. án Csáktornya, Dráva-Vásárhely s a külföldi jegyzőséghez tartozó községek, a kőberhó 27-én Órség, Boltornya, s Mura-Siklós körjegyzőségekhez tartozó községek, a kőberhó 28-án Dráva-Csány V. Szt. György, Felső-Mihályfalva körjegyzőségekhez tartozó községek, október hó 29-én Strído Mura-Szerdahely és Szent-Márton körjegyzőségekhez tartozó községekbeli szabadsággolt és tartalékos katonák tartoznak megjelenni.

M. kir. honvédség részéről: november hó 3-án Csáktornya Dráva-Vásárhely skül- földi jegyzőséghez tartozó községek, no- vember hó 4-én Dráva-Csány Felső-Mihályfalva, Órség és Boltornya körjegyzőséghez tartozó községek, november hó 5-én Strído, Mura-Szerdahely és Mura-Siklós körjegyzőséghez tartozó községek szabadsá- golt honvédei tartoznak megjelenni.

— **Csáktornyai tantóképző-intézet** épü- letének kibővítése és utca felőli részének va-rácsolattal leendő bekerítésére a vállas- és közoktatásügyi miniszter ur a jövő évi költ- ségvetésbe 14,300 frtot vett fel.

— **Szűretet** Muraköz hegyvidékén a múlt hóban a legtöbb szőlőgazda befejezte. Akik nem kimélték a munkát a költséget és perenospora elleni permetezést elalálták, ott ugy minőség mint, mennyiség tekinté- ben meglehető, sőt jó szűret volt. A szegény nép azonban még mindig nem hisz a pe- renospora elleni védekezés sikerében ennél- fogva nem permetezett; nem csoda, hogy termése kevés és savanyú. Sok hegyháton a filokseza pusztítása is most már edőben meglátszik. A must literje 20 krajczá on felül kél el.

Hymnus-ügy. Szabadkán a prépost plébá- nos egy hazafias mise alkalmával nem engedte meg, hogy a magyar hymnusz énekeltesék. A város atyái és a hívők ezért méltó felháborodásukban egy száztáru mon- stre-küldöttséget akartak a kalocsai érsekhez meneszteni. Ezt megelőzőleg maga Császa érsek Szabadka város polgármesterét s még néhány tekintélyes ur egyént magához kére- tett, akik előtt az érsek helytelenítőleg nyilatkozott a prépost eljárása fölött és utasította őt, hogy nemzeti jellegű ünnepek, diszmissék és requie mekalkalmával a hymnus éneklését engedje meg. Jó volna ezt több Muraközben az érdekelteknek megjegyezniök. Mert ha nem bün a magyar hymnus a szabadkai templomban, akkor talán a muraköziekben sem az.

— **Megyei hírek.** A közokt. miniszter dr. Csánády Gusztáv, keszthelyi gazd. intézeti igazgatónak isk. széki elnöki minőség-

ben 20 éven át kifejtett buzgó tevékenysége ért elismerő köszönetét nyilvánította. — Főispánunk Kovács Rezső tapolczai szol- gabíró a novai járás h. főszolgabírójává, helyébe pedig Polgár Béla megyei aljegy- zőt nevezte ki — Hollósy István Z. Egerszegen, dr. Kovács Vilmos pedig Tapolczán ügyvédi irodát nyitott. — A keszthely-b. szentgyörgyi h. é. vasut főnö- kévé Greiner Antal, budai áll. főnök választott meg. Zala-Apátiban f. év 8—18-ig a lazarevics áldozárok missiót tar- tartanak — Jalsovits Aladár, b. füredi lelkész nyugalomba helyeztetett s mint könyvtárnok és házi lelki atya Tihanyra tétett át — Német Mihály okl. iparta- nitó Alsó-Lendvára. — Krób Matid okl. kézimunkatanító Z., Egerszegre neveztetett ki. — Fencz Ferencz a megyei főispán utbiztosává nevezte ki. — A keszthelyi m. kir. honvéduzárók lovárdája e nap- ban adatott át rendeltetésének.

Hazai hírek. Öfelség f hó 18-án Wekerle pénzügyminisztert küön kihallgatá- son fogadta s ez alkalommal átvette tőle az első magyar 20 koronás aranyokat, A király nagyon megdöcöerte az érme külsejét és veretés munkáját. A Ferencz József- aranyok első 50,000 darabja már elkészült. — A delegációk gyűléseit befejezték. — A horvát tartománygyűlés uovember elsején kezdi el tanácskozását. A kormány most a budget-javaslatot készíti elő, mely igen kedvező lesz. — Vörösmarty Mihály Főthi dalának 50 éves jubileumát e hó 19-én ülték meg Főthön kedélyes és lelkes ünneppézzel; ez alkalommal leleplezték a nagy költő arczképét is. — A Baross- szobor helyétől a központi pályaudvar előtti kis parkot jelölték ki. — Semsey Andor gazdát és nagyértékű fog és álkapoc- gyűjteményt s leginkább őt állatok marad- ványait ajándékozott a muzeumnak.

— **Beküldött** Prohászka I. Nándor urat, ki jelenleg Csáktornya i működik leg- melegebben ajánlom. Dr. Király Mór járási orvos, Alsó Lendván.

— **Nem mulaszthatjuk el** a mostani kolera járvány ideje alatt ama körülményt felemli- teni, hogy a cognac a legalkalmasabb óvszer ez n betegség elleni védekezésben. Különös figyelemmel legyünk arra, hogy olyan cognacot vegyünk, melynek mi- nősége elősmerit jó, mert csak úgy érhető el a kívánt eredmény. Tekintetbe véve hogy a Gróf Keglevich István féle promontori cognac már az 1886 ik évi kolera járvány idejében sikeresen használtatott, és eddigél csak diszoklekkékkal lett kintüntetve, ezen gyár termékeit kiválóan ajánlhatjuk, miután Ausztria Magyarország legnagyobb és leg- régibb cognac gyára

Spoerri J. zürichi selyemgyáros lapunk mai számához mellékelte árjegyzékét t. olva- sóink szives figyelmébe ajánljuk.

— **Hazafias felhívás.** A bukaresti ro- mán liga, a román sajtó s a mozgósított oláh ifjuság az utóbbi években mindent elkövettek, hogy Európa figyelmét a magyarországi oláhokra von- ják, hazug és képtelen vádakkal illetve nemzetüket, melynek ügy politikai, mint culturalis téren csak hálával tarozhatnak. A nemzeti név becület fe- letti örökös első sorban az államot illeti ugyan, de a hazafias társadalomnak is költsége sorompóba lépni a nemzet ellenségeivel szemben. Ilyen kö- teltség előtt állunk most, mikor az oláhok egy csomó pamfletet röpiettek szét Nyugat-Európában, leplezték s az európai társadalmak előtt ismeretlen czélok érdekében hajszovalva a sikert, melynek egyik eszközül tekintik a külföld jóhiszeműségének mes- terséges kihasználását. A magyar társadalom egyik fontos feladata az oláh kérdést nem panaszo- poliemiakkal, de a tudomány komoly eszközeivel tárgyalni és oda tételni, hogy a külföld a kérdés tárgyától történeti, nyelvtudományi, néprajzi és culturalis szempontból tisztázzon igaz képet, objectív ismeret nyerjen. Ha végig tekintünk a külföldi

De óh! bármire fordultunk, mindenütt tá- ngó ürességgel kélle találunk.

A kiket láttunk, könnyen össze tudnám számlálni az ujjaimon . . . ottegy öreg boszniai kapucinus barát morzogatta kopott olvasóját, itt egy nehékes mozgású ságrábi kanonok ker- gette hévvel a szorongó púgató két horvát ügy- véd társaságában; a sarokasztalnál meg három elvirágozott szépség vonogatta vállain a fehér csipkekendő.

A többi üres asztal piros takarójával pedig kacsér módon játszott a hős ősi szellő.

A tekeszoba is sötéten ásitott s az emel- vényen bobiskoló kasszir-kisasszony körül néhány faczér kellner csapta lábassárán a legyet. — No! ez aztán mulattató foglalkozás. Ilyet még a nagy- apám se „pipált”.

Az unalom tovább fűzött bennünket; tehát olyan ólomlomban jártunk, mint az egyszerű álmos vaszoncselédék, akiket, ha gazdajuk munkára akart küldeni, előbb hátba lökött s aztán ekként buzdított: „indulj dinnye, lodulj zsák!”

Elnéztünk hát a kénvész római kuthoz. Itt legalább embert láttunk; egy hosszas földhányáson sorba gabasztolt néhány tuozat zsegoriai „pógár”, kiknek apraja-nagyja sápad- tan sükérezett a bujkáló napon.

Letelepedtünk valami zöld lóczára s né- ztünk magunk elé — unalmasan. Tudj! Isten, mintha még a gondolkozás is terhünkre lett volna. . . .

Egyszer csak megkonduit a délharang-szó Oyan kedvesen hangzott ez a levelesóta. . .

Nosza, nekünk se kellett több . . . bezzeg szaladtunk a magyar asztalhoz, mintha ostorral kergettek volna.

Sejtséges is az a förtelmes gyomor . . .

egy ettünk-ittunk, mintha mi értünk állna a vil- lág. Eszünkbe se jutott ebéd után kiséd ej- tőzni; egre szopogattunk a Tonimir aranyló nedvét, no meg helyibe a fekete kávét. . . .

Végre elég volt a jóból, hát — móre patrió — pipaszó mellett csak ujból mozogni kezdttünk.

De oh jaj! megint az unos utórt tartó üres- ség; még csak zenét sem hallottunk az egész fűrdőtelepen.

Egyre töprenkedtünk, mivel fűszük már agyon az időt? . . . éppen veszenyt jeleztek a torony csengő lakói. Fogjuk magunkat, bementünk a templomba — imádkozni.

Istenem — Uram! mily jól esett az Eggeel beszélgetnünk. A pap horvátul könyörgött, mi pedig magyarul ajátalzkodtunk. Ugy eltelt az az egy óra, mintha nem is lett volna.

Ez volt fűrdőzésünknek legkedvesebb ideje.

Ahogy elhagytuk a szentegyházát, hazafelé fordítottuk szerkerűt rudját. — Szóltanul ültünk egymás mellett s csak azon vetűk észre mag- nunkat, hogy megest Varasdon vagyunk.

Beszálltunk a Vadember-bés szel- lid borral legyolgattuk száraz torkunkat. Hát biz ez nagyon jót tett, mert egy másik kellemes órára lett kilitásunk. Vétellenül oda voltódott Sándor csendőrhadnagy barátunk s oly ked- vesen elterefertlők az időt, hogy szinte nehéz volt tőle megválunk. . . .

Hja! de végre-válakára haza kellett jönn-ünk. S ha ma itthon összevetem kirándulásunk minden részletét, arra az eredményre bukkanok, hogy egészen véve mégis kitűnően sikerült. . . .

No kérem, hát nincs nekem igazam, mikor oly melegen emlékszem meg a derék Pali báci- ról, ki humoros ötletei mellett még néhány órá- val is fűszerte számkivetés-em nehéz napjait?!

nagy irodalmakon, a franczian, olaszon, németen és angolon, szemebetűnő, hogy az oláhokra vonatkozó aránylag kis irodalom jó része alig különbözik az oláh nemzeti irodalom állapotától, mely — alig kell mondanunk — ma tudomány számba nem is vehető többé. Egy Roesler, Tomaschek Miklósich idevágó nagybecsű munkáján kívül még a német irodalomban is alig van valami számba vehető. A kérdés szövevényessége és nehézsége, a szemlélet távolsága, melyből a külföldi tudós az oláhágot tanulmányozhatja: olyan tényezők, melyek egy Jungnak, Kiepertnek, sőt a nagy Mommsennek is korlátokat emelnek, hogy az oláhág történetét a maga igazi mivoltában láthassa. A francia irodalomról alig szólhatok. A francia irodalomban egy pár oláh forrásból dolgozó vagy épen o'áh író tollából származó könyv és tanulmány az egész, a miből a művelt közönség az oláh kérdéstről tudomást szereztet s a melynek kaulozolása mellett interpretálhatja magának azt a sok zavaros históriát, amit a bukaresti liga pénzén megjelenő kirohanások (memorandumok) elé tárnak. S az a legnagyobb baj, hogy a külföld tudományossága elavult doctrinák alapján állva, maga támogatja az oláh tendenciákat. Ezen kell változtatnunk. Mindenekelőtt a német közönség volna az, melylyel a magyar irodalomnak ezen a téren kifejtett komoly és becsületes munkáját meg kell ismertetnünk. Meg kell jelenítenünk egy kitűnő magyar munkának, mely egyedül öleli fel az oláh kérdés egész terjedelmében és egyedül alkalmas arra, hogy Jungnak, Kiepertnek hatását ellensúlyozza a németeknél. Dr. Réthy Lászlónak, a magy. tud. akadémia tagjának két kiadást ért könyve: „Az oláh nyelv és nemzet megalakulása”-ról olyan munka, mely annak idején méltó felúnást keltett ugy mélyreható kutatásai, mint tárgyalásának meggyőző ereje által, s melyről, mint ilyenről függetlenebb gondolkodású román írók is nyilatkoztak. Ezt a munkát a szerző engedelmével anyagi érdek

nélkül, sőt áldozattal, egyedül az ügy iránti lelkesedésből németre fordítottam és mindent megtettem, hogy a német könyvpiacra még ebben az évben megjelenhessék. Egy világhírű német czéggel léptem egyességre, mely kiadás felételül csak azt köti öte ki, hogy neki 600 előfizetőt biztosítsak. En tehát kibocsátom a gyűjtőlevelet abban a biztos reményben, hogy a hazafias magyar társadalom meg fogja ragadni az alkalmat és lehetővé teszi nemcsak áldozatkészségével annak a munkának megjelenését, mely végre szét fogja rombolni az oláhok fömérék hazugsághól fölépített légvárát. Egy példány ára 1 frt 80 kr. A ki példányát nem akarja átvenni vagy több példányra fizet elő, kérem ezt az átengedési rovatban megjegyezni, hogy az ekként rendelkezésünkre maradó példányokat azoknak az egyesületeknek, lapoknak küldhessük el, melyeknek felvilágosítása még saját költségünkön is nemcsak érdekünk, de egyenest kötelességünk. Az előfizetések kizárólag nekem adandók át, valamint az érkezendő példányokat is én fogom szétküldeni. A gyűjtés vége t. évi november 1-e. Ha, a mit csaknem bihetetlennek tartok hazafias közönségünknek, a 600 előfizetőt nem sikerül addig összegyűjteni, minden aláíró postautalvánnyal fogja pénzt vis-szakapni. Budapest, IV., Löwész-utca 18. 1. em. 4. 1892. szept. 30. Zarándy A. Gáspár

— Az „Az Ujságom” jelesen szerkesztett gyermek lap legutóbbi számában következő felhívást intézett gyermek olvasóihoz: Kedves olvasóink! Napról napra nagy örömmel tapasztaljuk kedves leveleitekből, hogy akár csak édes szüléitekhöz, oly bizalommal fordultok hozzánk kéréseitekkel és kérdéseitekkel. Meg is feleltünk valamennyire készséggel, megfeleltünk ezután is. Mert mi azt akarjuk,

hogy minél bensőbb, minél kedveseb legyen a viszony közöttünk. Meg vagyunk győződve, hogy ti is készséggel teljesítitek a mi kívánáságunkat s mert nem csak a mi érdekünk, de a tietek is, hogy kedves újságotoknak minél több olvasó a legyen, kértünk, küldjétek be hozzánk mindazon gyermek ismerőseitek név- és címjegyzékét a kiknek még nem jár „Az én Ujságom”, de a kiknek szülei olyan vagyoni helyzetben vannak, hogy azt járathatják „Az én Ujságom” szerkesztői.

NYILVÉTER

Bá! selyemszöveteket méterenkint 55 krtól 9 frt 85 krjg. (mintegy 300 különböző árnyalat és színben) szállít, megrendelt egyes öltönyökre vagy végeiben is postabér- és vámmentesen Henneberg G. (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Mintak postafordulóval küldetnek. Svájcba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó

* E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a Szerk.

FELELŐS SZERKESZTŐ

MARGITAI JOZSEF

IX. tečaj

Vu Čakovecu 23-ga oktobra 1892.

Broj 43.

S urednikom moći je svaki dan govoriti med 11 i 12 vrom. — Sve pošiljke tiende se zadržaja novinah, naj se pošiljaju na ime Margitai Jozsefa urednika vu Čakovec.

Izdateljstvo:

Inžinera Fischel Filipova kam se predplata i obznane pošiljaju.

na horvatskoj i magjarskom jeziku izlazeći društveni znanstveni i povučljivi list za puk. Izlazi svaki tjeden jedankrat i to: vu svaku nedelju.

Službeni glasnik: „Medjimurskoga podpomagačućega činovničkoga društva C „Čakovečke šparkasse“, „Medjimurske sparkasse“, i t. d.

MEDJIMURJE

Predplata cena je:

- Na celo leto 4 frt
- Na pol leta 2 frt
- Na četvert leta . . . 1 frt

Pojedini broji koštaju 10 kr.

Obznane se poleg pogodbe i šal računaju.

Dobra dojeća krava.

Jeli je moći na jeden pogled spoznati dobro dojeću kravu? — Na to pitanje bude mi svaki taki odgovoril: „A kak nebi?“ A ipak gdo se još nije vkanil vu tem!

Nekoji kravam pod črevom debele žile glediju, pak veliju, da takove krave dobro dojiu. Nekaj je vu tom istina, ar one krave, koje pod črevom debele žile imaju više krvi dobivaju črez žile vu vime, a mléko bude iz krvi. A ipak nije rédko da krave s debelimi žilami malo mléka davaju, a na opak: ima kravah, kojim niti nije moći žile videti, ipak vnogo mléka davaju.

Nekoji na vime glediju. Veliju: koja krava veliko vime ima, ona zasigurno dobro doji. To pak nije svigdar istina. Ar nekoje krave imaju mesnate vime, koje ako se podoji, bude zato debele ostalo. Zato, ako na vime gledimo pri kravi, takovu si moramo izabrati, kojoj vime po dojenju skuppadne, ar vu takovoj moralo je mléko biti.

Nekoji na to glediju, jeli je krava od zada i naprej široka i veliju, da takva krava mora vnogo mléka imeti. Nekaj i vu tem. Ar odzada široke krave su jakše, a naprej široke krave dobra puća imaju,

tak su zdrave!a. Jake i zdrave krave pak predi imaju više mléka, kak slabe i betežljive!

Ima nadalje takovih, koji na d'aku, drugih, koji na roge, a pak drugih, koji na formu krave glediju, pak veliju, da su sigurni vu spoznavanju dobrih doječih kravah.

Mi pak velimo, da ova znamenja samo sva skupa ne činiju kravu sposobnu na to, da ju kakti dobro dojeću izpoznamo. Zato, koj se neće vkaniti pri kravi, naj glodi na to: 1. da bude krava imala lépo veliko (ne mešnato) vime, koje po dojenju skupopadne, 2. na finu dlaku i finu kožu 3. na lépu formu, osobito pri glavi, 4. na lépe tenke roge, na dugi rep, 5. na debele žile pod črevom, 6. na jakost i debeleću odzaj tak, kak naprej. Koje krave su takove, one moraju zasigurno boje dojiti nego one, koje samo jednu ili drugu dobru sposobnost imaju.

Koj se pak neće nikak vkaniti. najbolje učini, da pogledne kravu barem jeden tijeđen dugo vu štali, pak naj nju i mater njegovu spozna. Ako smo si vu vsem dobru kravu izabrali, najmo na čenu gledati, ar dobra krava veliko čenu i veliko vr'dn st ima

Pobieda (Obladanje) ljubavi.

V.č je bilo blizu pol noći, kad je gospodin plebanuš T . . . u svoj samotnoj sobici još pisanjem zabavljen bil. Jedan njegovom rukom pisani list i jedna na pol spunjena pštunska doznačnica (posta utalvány) već su gotove ležale pred njim na stolu. Sad vzeme velečastani stavec iz stolne kšitice peněz van i počne je brojiti.

Na jedan krat posegne nečija stranjska ruka za penezi. Svećenik zdigne četi i zapazi jednoga jakoga, mladoga človeka pred sobom stati.

„Da se niti negeneju z-mesta, niti jednu rieč neprogovore“, — reče razbojnik — jer njih s ovum furkuš botom odmah zatucem“ — te zdigne grozeći se omašnu batinu.

„Ne mene, nego jednu siromašku vdovicu buš porobil dragi sinko“ odgovori stih plebanuš.

Pazbojnik spazivši list na stolu posegne hitro za njim, raztrga pečat te ga sa uvijek razručim nutarnjim nemirom čita, za kratko vrieme čitavja obleju ga sož te on spuštenom glavom na prsa reče: „Oh ja nesrećul človek! Kak iz lista vidim, anda su oni velečastni gospodin moju betežnu mater podupirali, a kad je zadnji krat ovide na prošćenje došla, dvorli su ju onak betežnu i tiežli svetom vrom, a sada joj opet kanë podpuru poslati, te joj obćavaju u listu za

njezinoga zgublenoga sina Bogu se moliti; a taj zgubljeni i zabičeni sin njih je ov hip hotel porobiti, dapače u skrajnjem slučaju i vmočiti. — Ne, ne — ovi u dobrotvornu svrhu određeni novci nek nebudu za mene noveći krvi. — Iz tamnice otpušćen bludim u to zmsko vrijeme već dva dana okolo, bez da morem dielo i kruh najti. J ovak me je gola nevolja dotirala na to, da opet zločinstvo napravim.“

Razbojnik se sad obrne i hoće oditi. „Kam ideš nesrećni človek? zapita ga uzrujani gospodin plebanuš. — „Iz moje hiže nesmeš oditi prije, nego li se jelom pilom i noćnim počinkom u toploj sobi neokrepiš.“

Razbojnik se ves genjen hiti na kolena pred velečasnog gospodina i zavikne: „Toliko ljubavi imaju oni velečasni gospodin za zločinca, koj njim je zlo hotel učiniti! Ovde klečeć njih prosim, nek me nekrpe samo jelom i pilom, već neka mi dopuste, da se svetom izpovedjum i pedsvetom prišestjum okriepim, za da se pod okriljem svemogućega Boga poboljšam.“

Drugi dan je gospodin plebanuš u on po razbojniku već odprti list pripisal: „Danas u jutro je vaš sin velikom pobožnostjum svete šikramente pokore i tela Kristuševoga u mojoj farnoj crkvi prijel. Sad sem ga k sebi u službu za slugu vzeli. Molemo sad neprestano, da ga gospodin Bog na ovom dobrem putu stalnoga uzdrži.“

Em. Kollay.

Domov iduć (istinito).

„Kak je vugodno sada u sobi!“ reče plebanuš Bruno proti svojem u otcu, kojega je iz sinovske ljubavi k sebi na farof u čelu obakrbu vzeli — „kak žalim svakoga, koj po ovom silnem vetru i deždju sada putovati mora!“

Dok je još bil u rieči, pokuči netko na vratih. Dva seljaka iz bližnjega sela, nosili su vise nego vodili, jednoga po gradjanski oblečenoga človeka, kojega su u bližnoj šumici ležećega i glasno javkajućega bili našli.

„Mi njm ovde velečasni gospodin plebanuš jednoga unesrećenoga nosimo“, reče izpričavajući se jedan od seljekah, „jer nam je njihov farof od našeg puta najbliži bil — Našli smo toga človeka ovde u bližjoj šumici s-potrptom nogom na deždju ležećega i javkajućega.“

„Ah navučitelj Oswald!“ reče začudjeno gospodin plebanuš, i odredi odmah sobicu i postelju, u koju se ranjeni ima prenesti. — Oswald je bil navučitelj u jednom filijalnom sein, koje je pod faru toga gospodina plebanuša spadalo, on je svoj put kroz farno miesto u poldrugu vuru daleko ležeći varaš vzeli, od onud vraćajući se domov, zatekla ga je na putu bura te je idući kroz šumicu tak nesrećno opal, da si je desnu nogu izpod koljena otrgel. Onda je ostal do pod večer ležeći, dok ga ona dva prije rečena seljaka nisu našli i u farof, koj je tomu miestu bil najbliži, doneali.

Gospodin plebanuš je odmah poslal po vračitelja, koj je potrtu nogu u red složil i zavezal, a zatim naložil, da bolestnik ima pod jedno mirno ležati, dok se kosti skupa zarastu, ako hoće, da mu poslie noga ostane jednaka.

Oswald je na farofu kroz šest tjednov ostal, dok mu je vračitelj dopustil, da se slobodno domov odpelja, ali doma da ima još šest tjednov miruvati a onda stoprv da bu svoja betežna nogu mogel podpuno rabiti.

Za vrijeme svojega ležanja na farofu, ne samo da je imal liepu dvorbu i sve prilie-

nosti, nego se je i sam gostoljubivi gospodin plebanuš znijm zanimal i u mnogih slučajih dapače osobno podvoril.

Pri odhodu stisne navučitelj vriednomu svećeniku toplo i zahvalno ruku te nutarnjim genutjem reče: „Ja njim gospodin plebanuš liepo hvalim za sve dobro, koje sem u ovej mojoj nesreći od njih prijel. Da bi oni znali kojemu nevriednomu su oni svoja dobročinstva izkazovali i po kakovom putu sam ja onda hodil, kad mi se je ta nesreća dogodila?“

„Ah“ — odgovori plebanuš smejuć — „oni su me hodili u varaš k-sudu tužit rati mojega nedeljnog prodečtva, koje su oni za bunenje držali.“

„Dakle su već dobili od suda poziv?“ Zapita prestrašeno navučitelj Oswald.

„Do sada još nisam“ — odgovori plebanuš — „a i nebojim se nikakovog poziva, jer se nedržim za krivca, pošto na prodekalnici nisam nikakove protuzakonitosti izustil. — U ostalom kaj človek hoće učiniti, to nek pot ho učini i za sebe zadrži, a nesme dobromu prijatelju povieriti, kada je duboko u času podlegal, kak je to bil pri njih slušaj.“

„Ovi su plemeniti gospodin!“ — zavikne Oswald začudjenjem — „Bog me je za moj griešni put padom u šumici kaštigoval, ali je s-ovom kaštigum i vračtvo skopčal, jer mi je odredil u njihovoj hiži gostoljubivi primitak, te tim mi dal priliku navučiti se, kak pošten človek i dobar kršćenik svojega neprijatelja ljubi. Ja sada ovde Velečasni gospodin plebanuš od njih samo jedno molim, a to je: — Oprošćenje!“

Istinita ova pripovest se je dogodila u gornjoj Auštriji i ja sam ju čul na mojem putovanju godine 1865, prigodom boravljenja u Melk u iz vast samoga učitelja Osvaada.

Em. Kollay.

KAJ JE NOVOGA?

— Prosimo poštuwane naše predplatnike, naj nam na početku zadnjega ferialja predplatne zaostatke po pošti pošleju, i predplate za novi ferial ponoviju. Cena naših novin je: Za jeden ferial 1 frt, za pol ljeta 2 frt.

Kuliko ima lokomotiva u Europi?

Od 109.000 lokomotiva, kojih ima na celom svētu odpada ih na Europu 63.000, na Ameriku 40.000, na Aziju 3300, na Australiju 2000, i na Afriku 700. Od europskih ima Englezka 17.000, Prajzka 15.000, Francezka 11.000, Austro-Magjarska 5000, Italja 4000, Rusija 3500, Belgija 2000, Nizozemska i Španoljaka po 1000, Švajcorska 900. Ostalek spada na druge zemlje.

Željeznica do Golgote.

Pred nekolikimi dnevi predana je prometu željeznica od Jaffe do Jeruzalema. Duga je 87 kilometra, a počela se graditi početkom aprila 1890. ljeta. Sa karavanami išlo se je od Jaffe do Jeruzalema 30 vur; a vezda bude dosta 3 vure. Vu obće se misli, da bude ta željeznica donesla života Palestini; tim više, kajti Jeruzalem od nekoliko ljetah raste s pučanstvom i kajti se vnašina hišah vsako ljeta zidje.

Srušil se most.

Iz Temišvara pišeju: Most na rēki (vodil) Temeš pri Šagha, koji se vezda ruši, zrušil se silnom halabukom zaradi odstra-

njenih željezних dčev. Više težakov je nastradalo, jeden je odmah ostal mrtev, dva su pogibeljno, a više ih težko ranjeno.

Kolera.

Vu Budimpešti oboljelo je od 26. septembra do 13. oktobra vsega skup 466 person od kolere. OI toga je vumrlo 179 a ozdravilo 138 person, doklam su se ostale nahadjale još vu vraćenju. Jedne budimpeštanske novine bile su donesle ovih dneuv glas, da vu Beču hara kolera no da doktori toga nečeju priznati. — Vu Itamburgu zbetažalo je 12 oktobra 10 ljudih, a vumrlo 6. — Vu Altoni bilo je istog dneva: tri betežniki, 1 mrtvi. — Belgijsko zdravstveno včeje konstatovalo je, da je vu celoj Belgiji od 25. juliša do 12. oktobra od kolere zbetažalo 1135 ljudih, a vumrlo 564 ljudih. — Vu Rusiji poharala je kolera za celo vreme prek 200.000 ljudih.

Jasenje iz Beča vu Berlin.

Vežda je definitivno poznato, da je od 93 austro-magjarskih oficirov, koji su jahali iz Beča vu Berlin, njih 69 prispelo na cilj, a 24 su putem morali odstupiti, — od 109 prajzkjih oficirov, koji su jahali iz Berlina vu Beč, stiglo ih je na cilj 76, a 33 su putem odstupili. Celakupna svota nagradah (prajznajuć sim i obedve nagrade za najbolšu kondiciju konjab) iznosile su 84.000 marakah; od toga su dobila 24 austro-magjarska pobjednika 61.400 marakah, a 18 njemačkih (prajzkjih) pobjednikah 22.600 marakah. Vu vsem je poginulo vu bežanju 5 konjah, med njimi obedva prvi konji „Athos“ i „Lipp-springe“, a vsi su menje više ozledjeni prispeli na cilj. — Prajzki listi (novine) javljaju, da je ovo nepotrebno mućenje živinah, komu se je moglo vugnuti, da se je prvije čeli put racionalno izmeril, izazvalo negodovanje i ogorčenje obćinstva, — a telegraf javlja, da su vsa nem ka družtva za zaslitu životinjah spremila shodna akciju vu prajzkom orsačkom spravišču.

Stroski na soldate vu Francuzkoj.

Zanimivo izvešće podnesel je francuzkom proračunskom odboru oblegat Cochéry o francuzkom ratnom proračunu za ljeta 1893. Iz toga se izvešća vidi, da je Francezka od ljeta 1871, anda za 21 ljeta izdala vu taborske svrhe 18 milijardah, a od te svote izdala 2891 milijum samo za nabavu vojnog materijala. Izdatki za zdržavanje šeregov iznosili su poprečno na ljeta 580 milijunah. Vezdašnje stanje celokupne vojske izkazuje se sa 1650 batalijunah, 600 eskadronah i 750 baterijah. Honvédska rezerva, koja obsiže šest godištah sa 850.000 soldatov, nije još podpuno organizovana.

Put nadvojvode Ferenca Ferdinanda okolo svēta.

Iz Beča javlja se, da je vezda definitivno odlučeno, da bude nadvojvoda Ferenc Ferdinand mē.eca decembra (po svoj priliki na ratnoj velikoj ladji Elisabeth) išel okolo svēta. Napirije putuje nadvojvoda vu iztočnu Indiju i Japan, odonud vu Australiju ter napokon posebnim damšifom vu Ameriku. Vsekupne stroške za taj put platil bude vojvoda sam, pak se vu to ime nikaj ne bude potrebuvalo od orsaga.

Na biciklu iz Budimpešte vu Tunis.

Pomorski kapitan Aleksander Grdenić zaputil se je 18. septembra na biciklu iz

Budimpešte vu Tunis. Greenič ide preč Italije, Francezke i Španjolske vu Gibraltar, odonud na ladji vu Tanager, ter ondi sedne si pet na bicikl do Tunisia. Njegva prtljaga težka je 17 kilograma, a ima sa sobom i satora, pokehdb on navěk po noći pod vedrim nebom spi.

Plaća ili dnevnic a ablegatov.

Zakonskoj osnovi za pušaliranje dnevnica ablegatski priložen je potanki izkaz dnevnica, kaj su ih ablegati od ljeta 1867. dobivali. Iz tog se izkaza vidi, da su dnevnicke pojedino ablegata od ljeta 1876 četiri put (1868., 1874., 1877. i 1891.) prekoračile onu svotu, kaj ju nova osnova paušalno podeljuje istim. Vsaki je ablegat najmre dobil dnevnica:

1867. ljeta	1459 for.	50 kr.
1868. "	1649 "	50 "
1869. "	1186 "	50 "
1870. "	1596 "	— "
1871. "	1433 "	25 "
1872. "	1219 "	— "
1873. "	1433 "	25 "
1874. "	1758 "	75 "
1875. "	1260 "	— "
1876. "	1438 "	50 "
1877. "	1753 "	50 "
1878. "	1349 "	25 "
1879. "	1433 "	25 "
1880. "	1596 "	— "
1881. "	1323 "	— "
1882. "	1433 "	25 "
1883. "	1433 "	25 "
1884. "	1254 "	75 "
1885. "	1433 "	25 "
1886. "	1590 "	75 "
1887. "	1275 "	75 "
1888. "	1438 "	80 "
1889. "	1433 "	25 "
1890. "	1433 "	25 "
1891. "	1758 "	75 "

Vu ovoj svoti nije urečunana stanarina (kvartir), koja je iznosila 800 for. na ljeto.

Tokajsko vino.

Iza pust šenja floksere vu Magjaškoj mislijo se je obćenito, da vu Tokaju neće više biti gorione bratve. Vezda javlja budimpeštanski »Nemzete«, da vu tokajskih pivnicah leži do 1,400.000 hektolitrov vina, a da mu bude ovoga ljeta opet 10.000 hektolitrov priraslo. Vu samom mestu Tokaju nadjaju se ljetos, da budu nabrali do 3000 hektolitrov vina prve vrsti.

Povodnje vu Italji.

Zadnjih danah bila je Lombardija i čela gornja Italija izvrgnuta silnim dežljom, od kojega su vse rijeke i potoki tak narasli, da je vu nekojih predelih došlo i do poplave. Iz Genova javljaju, da je zbog dežlja velikoga čela okolica jako nastradala. Vu mestu Dusalli voda je poplavila vse hiže do druge kondignacije. Telegraf je ves potrgan; boje se da su i ljudi nastradali. Vsi mosti su porušeni, ceste razrovane. — Vu Milanu dosegla je visinu oborinah 156 milimetrov, kaj se od ljeta 1764. nije pronotvalo. Vu Comu poplavljen je ves dolnji varoš, ar se je jezero razlejalo.

Nesreća pri željeznih vratih na Dunavu.

Pri regulaciji željeznih vratih dogodila se je vu blizini Drenkove 13. oktobra velika nesreća. Po planumu imala se je rasprišiti jedna velik a pećina, na po nespretnosti težačkov eksplodival je dinamit pred vremenom

ter je ladja, s koje su se izvodile radnje, uprav na komade razpršena. Jeden del je prsnul vu zrak, a drugi je potonul. Pri eksploziji zaglavilo je devet težačkov. Kvara je 40.000 forintih.

Samoubojstvo svećenika.

Iz Črnovicah pišu: Ordeđnji grčko iztočni protosingjel Demeter Onciul, čověk 60 ljet star i kotrig preštimate rućunjske familije strel se je ovih dnevo iz revolera i ostal na mestu mrtev. Samoubojstvo pčinil je vu službenu stanu svog sina dra. Onciula, koji je doktorski asistent u javnom zemaljskom špitalu.

Novi penezi.

Iz Kremna stigli su orsačkomu tajniku Langu vu Budimpešti 13. oktobra prvi pokusni primjerci zlatnih krunah, — a ministar financijah odredil je, pokehdb su ovi primjerci pronadjeni valjanimi, da se zevsum silom započne delati. Vec ov tjedan došla je vu Budimpeštu prva pošiljka od 1 milijun krunah vu komadah po 20 krunah. Onda je ministar financijah Njeg. Veličanstvu predal prve primjetke. — Vezda se dela o tom, da se čim prije započne s kovanjem penez od nikela. Misli se, da se budu ovi penezi mogli sredinom novembra, a nove sreberne krune sredinom decembra staviti vu promet.

Junak i devojka.

(Nar. pësma od Otoka brod. regimenta).

Vino piju Tu-ći Janjićari
Snjima pije Kraljeviću Marko,
Služila jih prelëpa devojka,
Gologlava kano mužka glava,
Razpojasa kano i delija
Svima jim je čašu dodavala,
Nitko joj se za čašu nehvata,
Već hvataju za bijelu ruku:
Al' besëdi prelëpa devojka:
Ako mogu svima sluga biti,
Već junaka Kraljeviću Marka!
Kad je čuo Kraljeviću Marko,
Što besëdi prelëpa devojka,
Malo čuo mnogo razumio;
Mšio se je u žep, u dolarne
Izvadiv ključe od podruma
Pa jih dade prelëpoj devojci.
Davajuć joj vako besëdio:
»Evo tebi ključe od podruma,
Pa ti idi u dolnje podruma,
I izvedi dva konjica vrana,
Sebi vrana a meni gavrana,
Da jašimo kroz zelenu goru,
Da jašimo, da se veselimo,
Učinila prelëpa devojka
Učinila junaku po volji.
A kad bës u sred gore crne
Besëdila prelëpa devojka:
»Nesmejem ti zapëvati Marko
U gori je Majate hajduče,
Tripud me je u majke prosio,
Al me nije izprosit mogao,
Pa se boj'm osvete hajdučke.«

Besëdi joj Kraljeviću Marko:
»Nebudali prelëpa devojko,
Već ti prëvaj sitno glasovito,
Dok je Marka neboj se hajdukah.«

Istom đeva sitno zapëvala
Al eto ti Mijata hajduka,
On se uze Kraljevićem Markom
A kad vidë, da će poginuti,

Mašio se u svilne žepove,
Pa izvadi od zlata jabuku,
Bacio ju prelëpoj devojci,
A bacajuć ovak govorio:
»Pomozi mi pogubiti Marka,
Pa na dar ti zlaćena jabuka!
Prevari se ujede ga guja,
Pomogla je Mijatu hajduku,
Njem pomogla a sebi odmogla,
Jer kad vidi Kraljeviću Marko,
Da će junak izgubiti glavu,
Da zbog čega nebi nižalio,
Već zbog ljube da bi je ne bilo,
Pod viknuo gromovitim glasom:
»Pomozi mi pasestrimo vilo!
Istom Marko riječ izuštio,
Al eto ti posestrime vile,
Pa ubiše Mijata hajduka,
Njeg ubiše devojku pustšiću.
Ali Marko ni njoj nij prostio,
Čne joj je oči izvadio,
Pustio ju u goru z-lenu,
Da s prebija od drva do drva,
Kano pčela od cvata do cvëta,
Nek se kaje za nevěru crnu!

Priposlal: K. J.

Mekaj za kratek čas.

1. Muž: Gdo je spil čëlu fla u zgan'ce? Im je bilo pol litre nutri.
Žena: Ja.
Muž: Pak zakaj?
Žena: Zakaj? Zato ar ja netrpim pri h'iži zganicu!
2. Betežnik: Veliko zlo je pri meni gospon doktor!
Doktor: No kaj je, povečte mi.
Betežnik: Naj si premisliju, vnoći je jeden miš vu me odožal, pak me vu zautra g'odje.
Doktor: Je, bogme je to zlo. Na taj nač'n budete morali mačku nuter vzeti, kaj miša vlovi.
3. — Matjaš, kaj si se oženil? Zapitali su jedinoga dečka.
— Jesam borme!
— Pak onda zakaj si se oženil?
— Zato, kajti mi je moja mama vsaki den fažoljovu juhu kuhala, pak sam se ve zadovoljil.
4. Gust: Čuju krčmar, tužbu imam, guljaš je né dosta papriciran!
Krčmar: Naj dostoju tak dugo počkati dok jim računa napravim.
5. — Emma, budi čedna i kušni tvoju novu naučiteljicu!
— Neufam se, draga mama!
— Zakaj? Im si morti ne pred njom straha.
— Jesam je. Kaj pak ako bi vtegnula mene tak pljusnuti kak je tateka!

LOTERIJA Buda 15-ga oktobra 1892.
12 87 36 88 37

ODGOVORNI UREDNIK
MARGITAI JOZSEF.
Glavni surednik
GLÁD FERENCZ.

Cena zilka — Gabona árak

1 m. mázsa.	1 m. cent.	frt	kr.
Buza	Pšenica	6	50
Zab	Zob	5	30
Rozs	Hrč	6	—
Kukoricza ó	Kuruza stari	5	—
uj	novi	4	80
Árpá	Ječmen	5	—
Fehér bab	Grah beli	5	75
Sárga	zuti	4	75
Vegyes	zmésan	4	50

Kiadó.

Csáktornyán a fő-utczában egy
üzlethelyiség
a mellette lévő lakhelyiségekkel együtt 1893.
évi január hó 1-től kiadandó.
Bővebben értekezhetni

Özv. Szy Antóniánál
Csáktornyán.

890

Prohászka J. Nándor

gyak. fogspecialista

Budapestről

működését Csáktornyán a Knortzer-szállodában ezeltől nyolcz
nappal megkezdette és folyó hó 30 ig folytatni fogja.

PÁLYÁZAT.

Az önkéntes lemondás folytán üresedésbe
jött perlaki

kántori állomásra

pályázat hirdettetik.

1. A betöltendő kántori állomás **300** frt
készpénz fizetés, természetbeni lakás esetleg **100**
frt lakbér általán **5** hold szántó és kaszálóföld és
két kert haszonélvezetből valamint stolaris jö-
vedelmekből áll.

2. Pályázni kívánók **ez évt november**
hó 1-ig főtisztelendő **Varga János** lelkész
urnál Perlakon írásban vagy személyesen jelent-
kezhetnek.

Perlakon, 1892. október 10-én.

Az előljároság.

888 2-2

Házeladás.

A zalaujvári utczában fekvő ^{80 új} ^{61 régi} szá-
mu Okolicsányi-féle **ház eladó.**

A venni szándékozók forduljanak
Sárosi László ügyvéd urhoz, ki az
eladással a jelenlegi tulajdonos által
megvan bízva.

886 3-*

Hirdetmény.

Perlak község előljárosága részéről közhírré téte-
tik, hogy a Nagyméltóságú kereskedelemügyi magy. kir.
miniszteriumnak 45764/IV. számú rendeletével megenged-
tetett, hogy Perlakon a **keddi napra** engedélye-
zett heti vásár alkalmával **állat felhajtás** is esz-
közlöthessék, ezenkívül pedig **minden héten**

szombati napon

egy **második hetivásárt** (állatfelhajtás nélkül)
tarthasson.

Perlakon, 1892. évi október hó 8-án.

A községi előljároság.

889 2-2.

FELVILÁGOSÍTÁSUL!

Vannak emberek, a kiket a kenyéririgység min-
den tisztességtudásból kivetkőzlet.
Igy esett meg most, hogy

egy versenytársunk
teljesen fejet vesztvén

az Esterházy cognac bámulatos sikerein, (és
mindenesetre a saját gyártmányának hanyatló kelendő-
ségén — a minek oka pedig csakis ő maga lehet), oda
jutott, hogy valólan és nevétséges vádakat szór elle-
nünk s ez által igyekszik bennünket megkárosítani.

Erdekeit ilyen eszközökkel védő verseny-
társunk fogadja részvétünket! Részölgál.

Részünkről csak azt emlíjük meg röviden, hogy
csakis az Esterházy cognac

lett minden kiállításon, melyen részt vett, első díjak-
kal kitüntetve, hogy

csakis az Esterházy cognac-gyár

kapott orvosoktól, gyógyszerészektől, kereskedőktől és
a nagy közönség köréből ezekre rugó elismerő
leveleket és hogy

csakis az Esterházy cognac

kedvence a nagy közönségnek

Mi csakis a nagy közönség véleményét tart-
juk mérvadónak, ez pedig hatalmasan nyilvánult meg
mindenféle hangoztatván

Esterházy cognac a legjobb!

Szavatolunk cognacunk jóságáért, ez sze-
rezte meg nekünk a nagy közönség rokon-
szenvét, melyet — a verseny dühöngő táma-
dásai ellenére — megtartani, sőt tőlünk telhe-
tőleg fokozni igyekszünk majd.

Tisztelettel

Gróf Eszterházy Géza-Féle

COGNAC-GYÁR

Budapest — Anyalföld.